

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně:

L. L., nar. X,
státní příslušnost U.,
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Michalem Poupětem
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-29345-3/ČJ-2018-930310-V243, a ze dne 9. 8. 2019, č. j. CPR-29345-4/ČJ-2018-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-29345-3/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2018, č. j. KRPS-145214-29/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců; a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2019, č. j. CPR-29345-4/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „rozhodnutí o nákladech“), žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 9. 2018, č. j. KRPS-145214-30/ČJ-2018-010022 (dále jen „související prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyni uložena podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správním řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost uhradit náklady řízení ve věci správního vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně je toho názoru, že celé řízení o správním vyhoštění, které s ní bylo vedeno, je zcela v rozporu s českými, ale i evropskými právními předpisy, neboť jednání žalobkyně nepředstavuje porušení českého ani evropského práva a argumentuje prohlášením Evropské komise, které měly již k dispozici správní orgány obou stupňů. Žalobkyně argumentuje zněním § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) a tvrdí, že byla vyslána v rámci poskytování služeb na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi, tedy v souladu s touto směrnicí. Žalobkyně je tak přesvědčena, že se na území České republiky nacházela v souladu s právními předpisy. Přesto, že tyto argumenty byly vzneseny již před správními orgány obou stupňů, nebyla tato právní úprava z jejich strany aplikována. Žalobkyně má tedy obě napadená rozhodnutí za nezákonná a odkazuje na své argumenty, které uplatnila v odvolání proti napadeným rozhodnutím. Žalobkyně navrhl obě napadená rozhodnutí zrušit, vrátit věc žalované k novému projednání a současně jí uložit povinnost k náhradě nákladů řízení.
3. Žalovaná má za to, že protiprávní jednání žalobkyně bylo správním orgánem I. stupně řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Současně nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo pak rozhodnutí, které z takového řízení vzešlo. Proto také bylo odvolání žalobkyně žalovanou zamítnuto. K uplatněným žalobním námitkám žalovaná odkazuje nejen na obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž i na napadené rozhodnutí, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedla žalobkyně. Pokud jde o rozhodnutí o nákladech, správní orgán I. stupně v tomto rozhodnutí konstatoval, jaké porušení právní povinnosti bylo důvodem pro zahájení správního řízení, a i toto rozhodnutí bylo žalovanou potvrzeno. Žalovaná navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, náhradu nákladů nepožaduje.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 10. 5. 2018 byla žalobkyně kontrolována hlídkou cizinecké policie v provozovně společnosti P. M. s. r. o. v obci M., Z. v rámci kontroly zaměřené na zaměstnávání cizích státních příslušníků. Žalobkyně předložila platný cestovní doklad U. č. X s p. dlouhodobým vízem č. X, typ D, účel pobytu 05, s platností od 22. 3. 2018 do 7. 3. 2019, což ji opravňuje ke vstupu a pobytu na území České republiky, ale neopravňuje ji tu vykonávat žádnou pracovní činnosti. Žalobkyně byla kontrolována při práci v hale společnosti P. M., s. r. o., kde připravovala zboží k expedici a

byla oblečena do pracovní vesty. Z důvodu podezření, že žalobkyně vykonávala na území České republiky bez povolení zaměstnání, byla zajištěna a ještě též den s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

5. Při výsledku provedeném téhož dne žalobkyně uvedla, že do České republiky, konkrétně do P., přicestovala dne 14. 4. 2018 přes m. hraniční přechod, v P. nikdy nebyla. V autobuse se seznámila s nějakými U., kteří jí dali telefon na jistého B., a ten jí nabídl práci. Tento B. dal žalobkyni k dispozici bytovou jednotku v S., kterou sdílela s dalšími třemi U. a posléze jí dal vědět, že 4. 5. 2018 může nastoupit do práce ve skladu v M. Náplní práce žalobkyně bylo třídění zboží na palety pro společnost P. M., s. r. o.; práci vykonávala až do dne zajištění. Na pracoviště přivedla žalobkyni jistá O., žádnou pracovní smlouvu či jinou dohodu s nikým nepodepsala, vše se zakládalo na ústní dohodě s oním B. Práci žalobkyni přidělovala česká mistrová, které říkali paní S., od P. M., s. r. o. rovněž měla přiděleny pracovní pomůcky. Žalobkyně pracovala v pracovní dny od 06:00 do 16:30 hodin, tato paní S. také evidovala docházku. Za práci měla žalobkyně slíbenou odměnu ve výši 90 Kč/hodinu, výplatu měla dostat od onoho B. v hotovosti. Žalobkyně dále uvedla, že pracovní povolení ani živnostenský list nemá, není si jistá, zda někdy žádala o vízum nebo pracovní povolení v České republice. K dotazu, zda si je vědoma, že pracovat na území České republiky může pouze s platným pracovním povolením, uvedla, že to neví, že se v tom nevyzná. V České republice nemá žádné závazky, je zdráva a může žít v místě rodného bydliště a může kdykoli odcestovat na U., kde má manžela a dva syny. Dále uvedla, že má dostatečné finanční prostředky na vycestování do vlasti a nehrozí jí ve vlasti žádný trest nebo nelidské zacházení.
6. Dne 14. 5. 2018 obdržel správní orgán I. stupně informaci o zastoupení žalobkyně, doloženou plnou mocí a dne 28. 5. 2018 vyjádření ve věci obsahující doplnění podkladů a návrh na doplnění dokazování.
7. V průběhu řízení byly předloženy mimo jiné tyto listiny: dokument v polštině „Umowa o prace“ mezi p. zaměstnavatelem a žalobkyní ze dne 9. 5. 2018, dokument v polštině „Aneks do Umowy o prace“, informace o nástupu cizince, který nepotřebuje pracovní oprávnění pro krajskou pobočku Úřadu práce ze dne 10. 5. 2018, vyjádření pod hlavičkou „European Commission“ a jeho úřední předklad, nedatovaná rámcová smlouva o dílo uzavřená mezi společnostmi P. M. s. r. o., IČO X, a F. K. I. s. r. o., IČO X (dále jen „český zaměstnavatel“), v níž jako dílo je vymezeno zajištění včasného vyskladnění objednaného množství kartonů na palety, kompletace palet a odvoz zkompletovaných palet na zóny výdeje dle specifikace uvedené v nedílné příloze č. 1 ke smlouvě (dále jen „dílo“); dále podnájemní smlouva ze dne 2. 10. 2017 mezi stejnými společnostmi, jejímž předmětem je část prostor v každém z logistických center uvedených v příloze č. 1.
8. Správní orgán I. stupně dožádal Úřad práce České republiky, který mu dne 16. 5. 2018 sdělil, že žalobkyně nemá dle dostupných informací vydáno povolení k zaměstnání. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal podle § 120a zákona o pobytu cizinců od Ministerstva vnitra závazné stanovisko. Ze závazného stanoviska ze dne 29. 6. 2018, č. j. KRPS-142214/ČJ-2018-010022 vyplynulo, že vycestování žalobkyně je možné. Podle Ministerstva vnitra na základě výpovědi žalobkyně a okolností jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země jí v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Obec B. ve V. oblasti, odkud žalobkyně pochází, není v současnosti střety u. vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů zasažena.

9. Dne 30. 7. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobkyni (prostřednictvím jejího zástupce) o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Poučil ji o procesních právech podle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě deseti dnů, čehož žalobkyně nevyužila.
10. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 6. 9. 2018 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců; a stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců; a doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Samostatným rozhodnutím o nákladech ze dne 6. 9. 2018 byla žalobkyni podle § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve věci správního vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti oběma rozhodnutím podala žalobkyně odvolání ze dne 7. 9. 2018. Prvostupňová rozhodnutí považuje za nezákonná, neboť nebyl zjištěn stav věci v souladu s požadavky § 3 správního řádu. Rovněž není možné seznat, proč nebyl správním orgánem I. stupně aplikován § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, který se dle žalobkyně na její případ vztahuje, neboť byla vyslána na území České republiky svým p. zaměstnavatelem a české povolení k zaměstnání proto nepotřebovala. Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně neaplikoval nadřazené evropské právní normy, zejména směrnici 96/71/ES, přičemž se odkazuje na rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) C-26/62 (Van Gend en Loos) či stanovisko generální advokátky ve věci C-586/13 (Martin Meat kft.). Žalobkyně v odvolání tvrdila, že práci na území České republiky vykonávala legálně, v souladu s § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a zrekapitulovala genezi svého případu. Současně opakovaně navrhla provedení důkazů, které navrhla již u správního orgánu I. stupně. Odkazuje se dále na rozsudky Soudního dvora ve věcech: spojené věci C-307/09 a C-309/09 (Vicoplus), C-43/93 (Vander Elst), C-445/03 (Komise v. Lucembursko), C-168/04 (Komise v. Rakousko). Dle žalobkyně výjimka z povinnosti mít pracovní povolení podle § 98 písm. k) tak platí nejen pro poskytnutí služby ve smyslu smlouvy o dílo, ale i pro případnou dodávku pracovní síly, byť to není její případ. Ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti tak měl správní orgán I. stupně vyložit v souladu s čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie.
11. Napadeným rozhodnutím ze dne 8. 8. 2019 a rozhodnutím o nákladech ze dne 9. 8. 2019 žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí a související prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
12. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně prokazatelně v období od 4. 5. 2018 do 10. 5. 2018 pracovala v České republice, aniž by měla povolení k zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti a současně nebyla osobou, na níž se povinnost pracovního povolení nevztahuje. Tento závěr byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně dostatečně zjištěn, prokázán a náležitě odůvodněn. Žalobkyně byla držitelkou p. víza typu D, s možností vícenásobného vstupu, s platností od 22. 3. 2018 do 7. 3. 2019. Zároveň žalobkyni tento typ víza neopravňoval k výkonu zaměstnání na území České republiky. Dále žalovaná odkázala na protokol o výsledku, ve kterém žalobkyně uvedla, že práci v České republice si zařídila přes jistého B., na kterého dostala kontakt od jiných U., které potkala v autobuse do P.; v P. na aktuální vízum nepracovala. Bylo zjištěno, že P. S. Z O. O. je agenturou dočasného zaměstnávání a je tedy zřejmé, že cizinka plnila své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který ji využíval a nikoliv jak tvrdí v odvolání, že byla na území České republiky vyslána p. zaměstnavatelem a podléhala jeho vedení. Fakticky tak šlo o agenturní zprostředkování práce u českého zaměstnavatele, na nějž nelze aplikovat

výjimku z povinnosti opatřit si pracovní povolení stanovenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

13. Žalovaná se zaměřila na výklad zejména těch ustanovení zákona o zaměstnanosti, která upravují vysílání cizinců zahraničním zaměstnavatelem do České republiky na základě platné zaměstnanecké karty (§ 95 odst. 1 a 4) a výjimky z nutnosti disponovat zaměstnaneckou kartou nebo jiným povolením cizince zaměstnaného v České republice (§ 98 písm. k)). Žalovaná přitom dospěla k závěru, že žalobkyně na území České republiky vykonávala pracovní činnost, pro kterou byla povinna mít povolení k zaměstnání, protože zjištěný výkon kontrolované činnosti žalobkyně nespadal pod žádnou výjimku uvedenou v zákoně o zaměstnanosti, v rámci které by nebyla žalobkyně povinna mít povolení k zaměstnání.
14. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že stanovenou dobu 6 měsíců považuje za opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť souhlasy žalobkyně i žalované jsou presumovány (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť ani na výzvu soudu nesdělily, že by s rozhodnutím ve věci bez jednání nesouhlasily.

Posouzení žalobních bodů

17. Před vlastním posouzením žaloby soud konstatuje, že danou problematikou se již dříve zabýval, a to v několika svých rozsudcích, např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018 – 19, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 44 A 31/2018-21, či ze dne 30. 7. 2019, č. j. 44 A 40/2019-27. V označených rozsudcích provedl soud podrobný rozbor skutkové a právní stránky věci, a dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Navíc skutkově a právně obdobnými případy se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud; nejpodrobněji se vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31. V tomto rozsudku se detailně věnoval výkladu výjimky stanovené v ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, již se žalobkyně dovolává, v kontextu práva EU. Zmínit je možné též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 463/2018-19 a tam v bodě 10 odůvodnění citovanou četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Protože ani v nyní projednávané věci nemá soud důvod odchýlit se od právních závěrů přijatých ve zmíněných rozsudcích, považuje žalobu za nedůvodnou a to z následujících důvodů.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
19. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného

zaměstnanec nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“.

Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti „*[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“.*

20. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „*[p]ovolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.“.*
21. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti „*[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“.*
22. K žalobním námitkám, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména když se nezabývala charakterem spolupráce mezi žalobkyní, p. zaměstnavatelem a českým zaměstnavatelem v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a z jejího rozhodnutí není patrné, jakými úvahami byla vedena a proč odmítla aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, soud konstatuje, že žalovaná vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Rovněž jsou ve správním spisu založeny listiny, které předložila žalobkyně a z celého průběhu správního řízení a z obsahu rozhodnutí správních obou stupňů je zřejmé, že i z těchto podkladů správní orgány vycházely. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že o skutkovém stavu panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v potřebném rozsahu. Žalovaná se vypořádala s námitkou žalobkyně ohledně nezjištění stavu věci v dostatečném rozsahu, když uvedla, že z charakteru předmětné spolupráce a okolností, za nichž byla sjednána, lze dovodit, že fakticky šlo o agenturní zprostředkování práce u českého zaměstnavatele a nikoli o nadnárodní poskytování služeb. Žalobkyně v žalobní námitce již dále nespecifikovala, v čem (jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí, když jak z podané žaloby, tak z předcházejícího odvolání je zřejmé, že podstatou námitky bylo a je právní hodnocení zjištěného skutkového stavu žalovanou. Soud tak dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporou, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila a ve své námitce setrvala jen v rozsahu, v jakém jí uvedla v odvolání, k čemuž se již soud výše vyjádřil.
23. V souvislosti s uložením správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců se žalovaná zabývala všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovních aktivit žalobkyně a subjektů, které s žalobkyní dodatečně, jak na tomto místě soud připomíná, uzavřely smlouvu nebo jiným způsobem čerpaly práci od žalobkyně, případně i smluvními vztahy mezi těmito subjekty navzájem. Na základě těchto listin a podkladů

uvedených výše byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní. Žalovaná vyložila potřebná ustanovení zákona o zaměstnanosti a v napadeném rozhodnutí uvedla, na základě jakých úvah dospěla k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na případ žalobkyně nevztahuje. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to zejména výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobkyní. Tyto žalobní námitky proto nejsou důvodné.

24. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, Sb. NSS č. 3027/2014, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v třídění zboží na palety pro společnost P. M., s. r. o. Žalobkyně práci vykonávala v pracovní dny, vždy od 06:00 do 16:30 hodin, pracovní úkoly jí zadávala česká mistrová, které říkali paní S., přičemž se domlouvaly rusky. Za vykonanou práci měla slíbeno 90 Kč/hodinu, které měly být vyplaceny žalobkyni v hotovosti jistým B. Žalobkyně v žalobě ani v řízení před správními orgány nepopírá, že u českého zaměstnavatele vykonávala závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konala pro svého p. zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu.
25. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno P. r. (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území P. r. a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2 a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum jde (v daném případě tedy na území P. r.). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané P. r. tak neopravňuje jeho držitele automaticky, vždy a ve všech případech k výkonu zaměstnání na území České republiky (p. povolení k zaměstnání nemá automaticky a bez dalšího účinky na území České republiky). Držitelkou povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce ČR, přičemž žalobkyně opak netvrdila, pracovním povolením se při kontrole neprokázala a ani jej následně správním orgánům nepředložila.
26. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Je-li pak obsahem smlouvy podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tedy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování

zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti).

27. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud a to např. v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017 – 26, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018.
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Sb. NSS č. 3713/2018, vyšel ze směrnice 96/71/ES, která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora (279/80, Webb, C-307/09, Vicoplus) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora (C-91/13, Essent Energie) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.
29. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český

pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

30. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Pokud soud odhlédne od skutečnosti, že veškeré dokumenty vztahující se k pracovním aktivitám žalobkyně na území České republiky byly vyhotoveny a podepsány dodatečně dne 10. 5. 2018, pak plnění, které měl p. zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, je ve skutečnosti službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ v daném případě spočívala v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance p. zaměstnavatele (žalobkyně) k českému příjemci pracovní síly – českému zaměstnavateli. Žalobkyně sice v žalobě tvrdí, že byla do České republiky vyslána za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českého zaměstnavatele, tedy, že se jedná o případ ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES, nicméně pro tento závěr nesvědčí skutečnosti, které vyšly v řízení najevo. Soud se proto přiklání k názoru žalované, že v případě žalobkyně jde o službu spočívající v pronájmu pracovní síly ze strany p. zaměstnavatele. Žalobkyně v průběhu řízení předložila dokument sepsaný v polštině, z jehož názvu lze usoudit, že jde o pracovní smlouvu mezi žalobkyní a p. zaměstnavatelem (dále jen „pracovní smlouva“), která však byla sepsána až dne 10. 5. 2018 a tudíž ani nepokrývá období pracovních aktivit, za které bylo se žalobkyní vedeno řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně měla nastoupit do práce u české společnosti, která spočívala v třídění zboží na palety. Kontrola cizinecké policie prokázala, že to odpovídalo skutečnosti. Z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že nebyla řízena ani kontrolována ze strany p. zaměstnavatele, práci jí přidělovala česká mistrová, která jí rovněž přidělila pracovní pomůcky. Nelze proto dovodit, že by bylo zachováno přímé pouto žalobkyně a jejího p. zaměstnavatele při výkonu zaměstnání na území České republiky, tedy že konala práce jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek, přestože měla být žalobkyně za vykonanou práci vyplácena jinou osobou, v daném případě jakýmsi B., v P. a v českých korunách. I z těchto dílčích okolností správní orgány obou stupňů dovodily, a soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, že žalobkyně ve skutečnosti žádnou vazbu na p. zaměstnavatele neměla, do České republiky přijela za účelem si práci najít, předmětnou práci si pak opravdu zajistila sama a následně podepsané dokumenty měly za cíl dodatečně legalizovat zaměstnání žalobkyně na území České republiky. Pracovní aktivity žalobkyně na území České republiky tak nenaplnují definiční znaky vyslání podle čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Žalobkyně se naopak stala objektem služby poskytnuté p. zaměstnavatelem českému zaměstnavateli, neboť tato služba spočívala v dodání pracovní síly české společnosti, byť by byla poskytnuta na základě obchodní smlouvy, formálně koncipující tuto službu jako subdodávku v podobě provedení díla na účet českého zaměstnavatele ve prospěch jejího obchodního partnera. Z toho plyne, že k vyslání žalobkyně na území České republiky došlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES.
31. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 36, zabýval tím, zda žalobkyně, i kdyby byla vyslána na území České republiky jako pracovní síla, vykonává svoji hlavní činnost u p.

zaměstnavatele na území P. r. Tato okolnost jednoznačně plyne již z čl. 2 odst. 1 směrnice 96/71, který stanoví, že *vyslaným pracovníkem* se rozumí pracovník, který po omezenou dobu vykonává práci na území jiného členského státu než státu, **ve kterém obvykle pracuje**. Z výslechu žalobkyně vyplynulo, že v P. r. nikdy nepracovala, že žádný písemný dokument vztahující se k předmětné době zaměstnání od 4. 5. do 10. 5. 2018 nemá, vše se zakládalo na ústní dohodě s jakýmsi B., na nějž získala kontakt od jiných U. v autobuse do P. Žalobkyně rovněž uvedla, že do České republiky přicestovala za účelem práce. Z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobkyně neplyne, že by se zamýšlela vrátit pracovat do P. r. či že by byla spolupráce mezi p. a českou společností nějak časově omezena. Z nedatované rámcové smlouvy o dílo vyplývá, že je uzavřena na dobu neurčitou, podnájemní smlouva je pak uzavřena na období od 1. 3. do 31. 12. 2018; z ní samotné však časové omezení provádění díla dovodit nelze. V daném případě tedy bylo správními orgány prokázáno, že žalobkyně nevykonávala svou hlavní činnost ve státě sídla vysílajícího podniku, ale snažila se začlenit na českém pracovním trhu. Navíc veškeré dokumenty, které měly prokázat legálnost pracovních aktivit žalobkyně, byly sepsány až po zajištění žalobkyně a jsou datovány dnem 10. 5. 2018. V daném případě tak dle názoru soud ani jakákoli forma nadnárodního vyslání nepřicházela v úvahu, neboť v období od 4. 5. 2018 do zajištění žalobkyně žádný pracovněprávní dokument s p. zaměstnavatelem uzavřen neměla a tudíž ji nemohl ani do České republiky vyslat; žalobkyně ani nic takového netvrdila.

32. Nadto, žalobkyně na území P. r. pro svého p. zaměstnavatele nikdy nepracovala a je tedy zřejmé, že nevykonávala hlavní činnost u p. zaměstnavatele ve státu jeho sídla. Ostatně, i podle výpisu z p. rejstříku právnických osob je zřejmé, že hlavním předmětem podnikání společnosti P. S. Z O. O. je činnost dočasné pracovní agentury, jak již v napadeném rozhodnutí konstatovala žalovaná. Proto nelze tuto činnost podřadit pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobkyně mohla konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky, a to i v případě, že si takovou práci zajistila sama, jak tvrdila. Takové povolení žalobkyně neměla, tedy byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti ze strany českého zaměstnavatele, v tomto případě navíc dodatečně, nemění nic na tom, že žalobkyně konala na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce ČR o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
33. K poukazu žalobkyně na vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 pak soud vedle toho, že se jedná o vyjádření určené jinému subjektu (O-T.), k němuž nemá žalobkyně žádný vztah, a že z něj ani není seznatelné jaký organizační útvar Evropské komise a jaký funkcionář je podepsal, poznamenává, že vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje („workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State“; srov. obdobné užití slovního spojení „habitually employed“ ve smyslu „obvykle pracující“ např. v bodě 3 preambule směrnice o vysílání pracovníků). Zjevně tedy nepředpokládá, že společnost, jež vysílá pracovníky do jiného členského státu, fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Nelze přehlédnout, že toto relativně stručné a obecné vyjádření se nezabývá konkrétními okolnostmi, za nichž vykonával pracovní činnost žalobce (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, a to k vyslání pracovníka, který v jiném členském státě obvykle pracuje). Vyjádření tak v podstatě pouze shrnuje některé

závěry blíže ve vyjádření nespecifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu však Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 36, zohlednit neopomněl (srov. zejména body 37 až 39 a 43). V projednávané věci tedy nelze tomuto vyjádření přikládat jakoukoliv váhu. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že její pracovní činnost byla podřaditelná pod některý z případů uvedených ve směrnici 96/71. Soud proto shledal tuto námitku nedůvodnou.

34. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě předložených dokladů oprávněna vykonávat pro českou společnost pracovní činnost na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelkou takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).
35. Pokud jde o napadené rozhodnutí o nákladech, jde o rozhodnutí, které v zásadě sdílí osud napadeného rozhodnutí. Jelikož soud neshledal žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí důvodnými a žalobkyně žádné další námitky proti rozhodnutí o nákladech nevnesla a současně soud jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal, vztahují se výše uvedené závěry i na rozhodnutí o nákladech.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud uzavírá, vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně